

Foråret 1998

af Mahammed Ali Aden

Fortæller:

Det er foråret 1998. Jeg er 12 år gammel. Jeg har været i Danmark i to et halvt år, og det er halvandet år siden vi flyttede til Gentofte. Når jeg siger vi mener jeg min onkel og jeg. Min onkel fungerer som min værge.

Jeg befinder mig på Munkegårds Skolen i Vangede i modtager klassen. Det er lidt ligesom en specialklasse, bare med flygtningebørn. Jeg har gået her i ca. et år.

Vi er alle næsten lige ankommet til landet, og vi kan ikke rigtig tale dansk endnu, så det meste af undervisningen går ud på at lære nogle få ord om dagen. Det er her jeg møder de første afghanere og palæstinensere i mit liv.

Vi har haft dansk og skoleklokken ringer og vores lærer Paul siger "Tak for i dag og vi ses i morgen". De andre børn begynder at pakke deres taske. Jeg bliver siddende. Vores lærer kommer hen til mig. "Mahamed du skal hjem nu."

"Nej tak".

Jeg sidder bagest i lokalet, og læreren kommer helt hen til mig og sætter sig på hug ved siden af mig. Han kigger på mig. Jeg sidder stadig på min stol. Læreren gentager sig selv og siger at jeg skal gå hjem nu.

"Nej".

Jeg kigger ikke på læreren, men stirrer ned i bordet. Jeg forklarer min lærer, at jeg ikke vil hjem, fordi min onkel ikke tager sig af mig. Jeg taler for det meste engelsk nu, da jeg endnu ikke kan udtrykke mig fuldt ud eller sammenhængede på dansk. Det kunne min lærer ikke forstå, for jeg var jo en af de gladeste, sjoveste drenge han længe havde set. Jeg var renlig og velklædt. Ifølge min lærer havde han da set

eller opdaget hvis der var noget galt med mig.

At der var problemer derhjemme og at jeg kom fra det der kan betragtes som et misbrugerhjem, var ikke noget der kunne ses eller mærkes på mig. I et kort sekund tænker jeg "Fuck, han tror ikke på mig", men så forsætter jeg med at forklare ham, at jeg selv har sørget for det hele. Jeg fortæller ham, hvordan jeg nogle gange bliver væk når jeg er ude og handle, og at jeg ikke kan finde hjem til mig selv. I stedet for tager jeg hjem til en ven fra klassen, som bor tæt ved Netto. Jeg fortæller hvordan min onkel efterlader mig alene hjemme mens han er i Kbh for at tygge kath med sine venner. Nogle gange er han væk flere dage i træk. Jeg fortæller ham, at onkel aldrig har vækket mig og sagt at jeg skulle i skole. Han har aldrig sagt "Så er der mad". Jeg fortæller videre, hvordan han plejer at give mig lidt penge og at jeg selv må sørge for at få dem til at række.

Læreren ringer til kommunen og jeg bliver hentet på skolen af en sagsbehandler og en tolk. Begge to er kvinder. Vi kommer til kontorerne i Lyngby, som ikke ligger langt væk fra stationen, og min onkel bliver ringet op. Han befinder sig i Kbh og derfor går der noget tid før han dukker op. Imens sidder jeg i et hvidt rum ved et rundt bord. Jeg sidder der og drikker cola, da onkel kommer ind.

Onkel ind

Han sætter sig ved siden af mig. Han lugter af røg, så jeg gætter på at han, lige før han blev ringet op af kommunen, har været på cafe for at tygge kath.

Nu sidder vi begge to sammen med en sagsbehandler og en tolk.

Sagsbehandleren prøver at få overblik over vores sag og hvad der står om os.

Onkel benægter alt hvad jeg har sagt om mit daglige liv og hvordan jeg har det.

Han siger at jeg bare er forkælet. Han siger, at jeg er et barn der ikke forstår noget, og at jeg bare tror vi har råd til alt, fordi vi er i Europa.

Jeg vidste at det jeg skulle til at sige ville ændre alt, så jeg sagde alt hvad jeg

havde på hjerte. Jeg starter med at sige til sagsbehandleren at jeg ikke vil bo hos min onkel mere, fordi han ikke er min far, men bare min onkel. En onkel, jeg ikke boede sammen med før krigen i Somalia brød ud. En onkel, som jeg fik at vide, at jeg kun skulle bo sammen med i et kort stykke tid. Sagsbehandleren spørger min onkel om vores relation og han begynder at fortælle hende, hvordan han er min elskede onkel, og at jeg er søn af hans afdøde elskede lillesøster og at jeg ikke har andre end ham. Det er tydeligt for enhver, at han og jeg fortæller to vidt forskellige historier. Jeg, den om hvordan jeg har andre familiemedlemmer i Danmark. Men at jeg kender dem, lige så lidt som jeg ikke kender ham. Jeg fortæller at min onkel tager mine børnepenge, som han sender til sin kone og børn i Afrika, og hvordan han ikke bruger dem på mig. Jeg fortæller sagsbehandleren at jeg ikke vidste der var noget der hed børnepenge, fordi onkel plejede at tage alt post fra mig. Jeg fortæller videre hvordan jeg en dag fandt et brev med mit navn på, og hvordan jeg fik vores underbo til at forklare mig hvad der stod i det.

Under samtalen siger min onkel et par gange

Onkel på somalisk:

Bare vent til vi kommer hjem.

Fortæller:

"Bare vent til vi kommer hjem". Jeg lægger mærke til hvordan tolken ikke siger alt hvad der bliver sagt i rummet.

Onkel på somalisk:

Bare vent til vi kommer hjem.

Fortæller:

Jeg kigger på sagsbehandleren og siger:

He said: just you wait until we get home

Tolken siger til mig på somalisk, at jeg skal tage det roligt og lade de voksne styre samtalen.

På somalisk:

Nej, det vil jeg ikke.

Nej det vil jeg ikke, siger jeg til tolken.

Jeg begynder at tale direkte til sagsbehandleren. Uden om tolken og min onkel.

Sagsbehandleren og tolken siger noget til hinanden, og jeg forstår ikke rigtig hvad.

Vi får at vide, at der bliver sat en undersøgelse i gang og at den vil afgøre om jeg bliver fjernet fra hjemmet. Og så bliver vi sendt hjem.

Onkel skælder ud på somalisk.

Jeg får skæld ud af onkel på vej hjem, men det er mere af truende art som, at jeg nu vil ende hos et gammelt dansk ægtepar, som vil give mig svinekød hver aften. Jeg siger ikke noget. Jeg husker bare at jeg ikke var bange, hvor mærkeligt det end måtte lyde. Jeg var ikke bange, for jeg vidste at han ikke kunne slå mig mere og derfor kunne jeg tale frit. Jeg sagde til ham at det ikke handler om at jeg er forkælet, men at jeg vil mere.

På somalisk:

Jeg vil høre musik, men vi har ikke noget at høre musik på. Nogle gange er jeg syg, fordi jeg ikke har det rigtige tøj på.

Jeg vil dig ikke mere!

På dansk:

Jeg vil høre musik, men vi har ikke noget at høre musik på. Nogle gange er jeg syg, fordi jeg ikke har det rigtige tøj på.

Jeg vil dig ikke mere!

Et par uger efter kommer der en dame fra Gentofte Kommune hjem til os. Hun ser at vi ikke har noget mad der er egnet til et barn. Der er ikke noget jeg kan lave madpakke ud af. Hun ser at jeg ikke ejede nogle underbukser. Jeg husker at det var det damen ikke kunne forstå. Hvordan kan det lade sig gøre at jeg ikke har noget undertøj? Hun tager mig med ud til Lyngby Storcenter og køber lidt tøj til mig. Det er hendes rapports udfald der gør at jeg, til at starte med, skal på børnehjem og at man senere skal finde noget permanent.

Et stykke tid efter får jeg på skolen at vide, at i morgen vil Paul køre mig til et børnehjem. Jeg skal have mine ting med mig i skole dagen efter, for jeg skal ikke tilbage til onkel igen. Det er sommer, solen skinner og Peter André storhitter med Mysterious girl. Mens alle andre fra min klasse venter på deres bus, kører jeg forbi dem i en bil med min lærer, Paul.

Han var en som alle vi unge flygtningebørn elskede. Han var en af de lærere vi følte vi forstod, selvom vi ikke rigtig talte dansk. Nogle gang i hans undervisning, tog han os med til Netto, for at lære hvad tingene hedder og samtidig vise os hvordan de ser ud. Nogle gange så vi Olsen Banden film i hans timer.

Den dag kører han også forbi Netto. Han køber noget frugt, slik og en lille gave til mit nye værelse. Senere da vi ankommer til børnehjemmet, der ligger i Charlottenlund, siger en af pædagogerne, Pia, til ham:

- "Nu tager jeg over".